

Kapitola 5. Vysvětlení

Předcházející část: Kapitola 4. Duchovní praktiky

KAPITOLA 5:

Vysvětlení

Úvod

Paradoxně je cesta neduality „děláním“ nedělání. Neexistuje závislost na Písmu nebo na vnější autoritě. Pravda stojí odhalená sama o sobě a nepotřebuje proklamace nebo rozšíření. Její absolutní svrchovanost září bez potřeby uznání nebo chvály. Je to tedy cesta víry a důvěry, která se spoléhá na Pravdu jako cíl, jak to bylo známé po staletí, a prostředky a metody jak odhalit Pravdu jsou spolehlivé a jisté.

Tradičně bylo spoléháno na reputaci nebo na zprávy z doslechu a na historické dokumenty.

Spolehlivost informací byla také věcí víry a důvěry. Na rozdíl od toho dnes existuje metoda jak odlišit pravdu od nepravdy, která je nezávislá na historii, církevní dohodě nebo pověsti. Proto je možné rychle a snadno ověřit nejen pravdu a odlišit ji od falešnosti, ale také zjistit úroveň pravdy. To byl účel výzkumu, který je popsán v *Truth vs. Falsehood*.

Zatímco v předchozím evolučním období člověka byla společnost charakterizována vírou v autoritu, současná éra je dobou pochybností, výzev a skepticismu. Současná společnost je stresována halasnými tvrzeními, jako jsou nekonečná soudní dramata plná konfliktních názorů a opakovaného zveličování protichůdných důkazů. Cílem je získání podpory pro své pozice prostřednictvím přesvědčování. Je to období neúprosně ostentativních debat a bombastické rétoriky, které oslavují narcismus překrucováním a deformováním pravdy.

V historii vznikly spory ve vývoji náboženství a náboženské konflikty pokračují ve světě dodnes, stejně jako v minulých staletích. Názory jsou subjektivní, zaujaté a často obsahují především nepochopení, a nelze se na ně spoléhat, pokud jde o klíčové záležitosti. Zatímco světské záležitosti jsou skutečně důležité, když na nich závisí životy milionů lidí, z vyššího úhlu pohledu mají sekundární význam pro duchovní pravdu, jejíž důsledky jsou velmi dlouhodobé v kontrastu ke světskému životu. Proto důvěřovat duchovní evoluci člověka jako nějakému autoritativnímu zdroji informací je důležitým krokem, který by neměl být lehce přijat.

Stinnou stránkou náboženského / duchovního klamání je jak katastrofální, tak důvěryhodný tělesný život k neintegritě. Proto před začátkem hledání by si měl student ověřit, zda daná cesta splňuje kritická kritéria. Existuje mnoho falešných a vážně omezených duchovních a náboženských systémů víry, učitelů a organizací. Je dobré si pamatovat, že vnímání ega / mysli je omezené a podléhá svodům iluze a je

ovlivnitelné. Mysl samotná není schopná odlišit pravdu od falešnosti nebo rozlišovat Descartesovu *res interna* (cogitans) od *res extensa / externa* (Realita – Stvoření tak, jak je).

První požadavek duchovní integrity je ověřit si cestu všemi možnými způsoby, které zahrnují:

1. Historický záznam.
2. Účinky údajných pravd ve světě. („Podle jejich ovoce je poznáte,“)
3. Soulad s kalibrovanými úrovněmi vědomí.
4. Ověření subjektivní zkušenostní realizací.

Duchovní vzdělání

Šťastný je hledající, který nebyl sveden od rovné a úzké cesty zábavou a popularizovanými atrakcemi. Lidé tráví životy hledáním autentických učení a ztratí cestu od pravdy svodem atraktivních, okouzlujících aberací. Ty jsou často fiktivní nebo romantizované fantazie, které přitahují vnitřní dítě naivní osoby. Duchovní pohádky ohromují a zapůsobí na důvěřivé lidi, pro které má jakákoli věc označená jako „duchovní“ magický půvab. Pro tuto počáteční fázi je typické nekritické nadšení a průzkum.

Primárním problémem je zpočátku nedostatek povědomosti o rozdílu mezi skutečnou duchovní realitou a astrální, nadpřirozenou, paranormální doménou. Pro naivní lidi tyto alternativy vypadají úžasně a impozantně. To je způsobeno zjištěním, že existuje překvapivě více oblastí pro lidské zkušenosti, než jen fyzická, emocionální a mentální. Následně je opravdu „pravé“ psychické čtení impozantní pro někdejší hledající nebo novice. Je také snadné nechat se svést z cesty zdánlivě úžasnými zázraky ze zcela nového rozměru možné reality.

Většina populárních bestsellerů, údajně duchovních knih, jsou ve skutečnosti fikce a jejich průměrná úroveň pravdy je na kalibrační hladině 190, stejně jako úhledné „duchovní“ časopisy, které okouzlují klamnou fantazií „jiných dimenzí“ a tak dále. Paradoxem je, že apelují na naivní hledající, kteří ještě nezvládli *tuto dimenzi*, mnohem méně než ony vybájené.

Samozřejmě existují i jiné dimenze a konečné skutečnosti, které jsou dobře zastoupeny adepty, čtením v transu, channelingem, jasnovidci, šamany, kouzelníky, „mistry“, zesnulými celebritami, bývalými průvodci, „učiteli“, průvodci, vykládači karet, astrology, vrhači runových kamenů a dalšími. Kouzlu jim dodává to, že mnoho z těchto odklonů má velké zástupy věrných následovníků a nadšenců, kteří jsou zaujatí a tím ovlivněni, a svedeni magickým pojetím neviditelného paranormálního světa. Velmi populární jsou také „starověká tajná tajemství“, náboženství UFO, primitivní obřady, magické symboly, krystaly, zaklínadla, manipulace s energiemi a s duchy z jiných oblastí.

Klasická duchovní tradice a integrovaná písma nevyvrací nadpřirozené paranormální jevy, ale varují před nimi. Stejně rady dávají také všichni opravdoví duchovní mistři a osvícení učitelé. Podle výzkumu vědomí mohou být všechny tyto „entity“ z

„druhé strany“ kalibrovány, stejně jako „padlí guru“ z jiných období, kteří podleli iluzi získání moci nad ostatními lidmi prostřednictvím duchovního svádění. (Viz Lewis, 2001; Partridge, 2003.)

Takzvaný „astrální cirkus“ měl největší vliv ve starověké Mezopotámii. Odborní adepti, z nichž mnozí jsou stále stejní, jako byli v oné době, zdokonalili mezitím své dovednosti během dlouhé doby pozemského času. Jako zkušení odborní prodejci intuitivně útočí na zranitelnost nebo slabost a zvláště na sklon k okouzlení. Pokud by takové entity byly opravdu tím, o čem tvrdí, že jsou, již dávno by se vyvinuly do nebeské sféry.

Neexistuje nedostatek integrované, spolehlivé duchovní pravdy, přístupné běžnými prostředky.

Hledání mimořádných oblastí je past na neopatrné. Ego, které je „bez těla“ je vlastně totéž jako ego v těle, s tím rozdílem, že nyní může mystifikovat a je fyzicky nepolapitelné. Zkoumání dalších dimenzí může být usnadněné a naučené indukovanými a pozměněnými stavy vědomí. Primárním pokušením je dětská zvědavost. Na druhou stranu existují na „druhé straně“ některé entity, které mají úroveň vědomí nad 200, ale nemají žádné informace, které nejsou k dispozici běžnými prostředky (např. buďte laskaví svému sousedovi).

Nadpřirozené kvality vznikají jako zkušenostní realita, když úrovně vědomí dosahují vysokých hodnot nad 500 následkem vzestupné energie *kundalini* duchovního energetického pole. Tyto jevy, klasicky nazývané **siddhis**, jsou normálním projevem úrovně vědomí, které jsou nelineární. Studentovi se doporučuje, aby si byl vědom, že nejsou osobní a že je pouze svědkem jevů. Tímto způsobem bude zřejmé, že jevy jsou charakteristické pro samotnou duchovní energii, nejsou osobní, protože nejsou člověkem ovladatelné. Na druhé straně mohou být tyto jevy impozantní, jak se tyto zdánlivě zázračné události rozvíjejí bez námahy. Důvod, proč se jeví lineární mysl zázračné je, že lineární mysl je omezená svým vnímáním příčiny a následku. Rozvinutí zdánlivých zázraků je z vyšší perspektivy „normální“.

Tyto nadpřirozené duchovní jevy jsou popsány mystiky a svatými v různých náboženstvích a byly hlášeny v celém průběhu věků. „Svatost“ představuje úroveň 570 a výše. **Siddhis** je opravdu úžasné vidět a duchovní energetické pole může samo od sebe vyzařovat k jiným lidem tak, aby vyléčení probíhalo v souladu s karmickými sklony. Takže zázraky nejsou ovlivnitelné vůlí, ani nejsou kontrolovatelné, ani to není důsledek činnosti jakékoli osoby; proto neexistuje žádná „osoba“, která zázraky provádí. Je to důsledek léčivé síly Já.

Siddhis vznikají samy od sebe a přinášejí schopnost pro psychometrii, jasnovidnost, jasnoslyšnost, vzdálené vidění a další telepatické projevy. Jsou také nepředvídatelné a mizející. Někdy přicházejí a přetrvávají po různá časová období, která mohou trvat týdny až měsíce, nebo i několik let. Student, který je jejich svědkem a zakouší je, může po předchozím varování snadno odmítnout pokušení vlastnictví a jeho implikovanou zvláštnost. Integrita a pokora vylučuje nárok na autorství těchto jevů a tím i pád do pasti iluzí. **Siddhis** jsou podrobněji probírány v *Transcending the Levels of Consciousness*.

Z praktického hlediska je výskyt **siddhis** také signál, aby člověk uspořádal své světské záležitosti, a některé z nich mohou být ukončeny. Je to otázka moudrosti udělat „praktické“ rozhodnutí, dokud je to ještě možné. Schopnosti se mohou změnit, stejně jako motivace a hodnoty, a to, co se předtím zdálo být velmi cenné, může později vypadat jako ztráta času a námahy. Takové věci, jako úspěch a bohatství, se stanou zábavou a nakonec obtěžováním a pak zdržováním. Tento posun úhlu pohledu je důsledkem evoluce vědomí, a posunul se od postoje chtít / mít / usilovat k nenamáhavému přitahování jevů, na základě toho, čím se člověk stal.

V nižších úrovních vědomí je úsilí aplikované v kontextu příčiny a následku, ale jak evoluce vědomí postupuje, jevy jsou důsledkem přitažlivosti samotného energetického pole, a ne důsledkem osobní vůle. Na vyšší úrovni vědomí je nutné pouze „být s“, a ne vlastnit.

Duchovní informace potřebné pro pokročilé stavy by měl člověk mít v předstihu a uchovat pro dobu, kdy jsou zapotřebí. Možná nevýhoda pokročilých informací získaných v předstihu je pyšný postoj intelektu: „já vím“.

Je lepší podržet informaci jako „slyšel jsem to“. Opravdu „vědět“ znamená „být tím“, z tohoto hlediska člověk neví, místo toho „je“.

Oddat se seberealizaci a osvícení je disciplinovaná přímočará cesta. Tak se vážně oddanému člověku doporučuje vynechat pokušení zvědavosti vnitřního dítěte na magické a mystické paranormální a psychické jevy, které jsou běžně nabízené jako naučené dovednosti. Jedná se o zpoždění a také o pasti pro neopatrné. Apelují na exotické, cizokrajné, okultní a esoterické působení, která jsou zajímavá, ale nevedou k osvícení. Většina z nich jsou pouze imitacemi skutečných jevů a vedou ke vtažení do lineárních zájmů a k manipulaci s energiemi.

Mystické „síly“, které jsou pravé, se nepředvádějí, jsou mnohem méně propagované a neprodávají se za peníze.

Imitace jsou odkloněním z pravé cesty a podvedly mnoho naivních duchovních studentů a dokonce i některé větve hlavních náboženství (tibetské tantrické jógy, pseudolevitace, tantrický sex atd.) Umělé prostředky jsou nafukováním ega, jak ukazuje pouhý fakt, že lidi přitahují svou osobitostí, kouzlem jedinečnosti a neobvyklostí. Dokonce, i když byly získané školením a trénováním, jsou tyto jevy pouze získané dovednosti, které byly hledány pro sebe a ukazují na duchovní marnivost, o čemž svědčí jejich propagace.

Zatímco dary Boží lze napodobovat, padělek není pravý. To lze zjistit pomocí kalibrace úrovně vědomí. Pravé siddhis se začnou objevovat na úrovni 540 a stanou se převažujícími v oblasti úrovně 570. Získané imitace mají úroveň od 155 do nižší hladiny 400+.

Pozoruhodné je také to, že žádní avataři nebo velcí učitelé nedoporučovali hledání nadpřirozených jevů. Zázračné jevy jsou spontánní, neovlivnitelné vůlí a vznikají z potenciálu, který se objevuje v důsledku karmických sklonů a místních okolností, jako je úroveň kontextuálního pole nastaveného převládající úrovní vědomí.

Směšování úrovní

Kromě předpokladu *ego / mysl*, že „něco ví“, protože o tom slyšelo (přečíst knihu o golfu neznamena stát se odborníkem na golf), a je to chybou míchání úrovní pravdy nebo abstrakcí. Zjevné skutečnosti určité úrovně vědomí nemusí být nezbytností v jiné úrovni, jak je naznačeno číselnými označeními kalibrovaných úrovní vědomí. Jako příklad lze citovat dobře známý výrok Ramany Maharshi, že „Nemá smysl snažit se zachránit svět, protože svět, který člověk vidí, vůbec neexistuje.“ To je pravda a zkušenostní realita na úrovni vědomí 720, ale není to zážitek na nižších úrovních vědomí. Je nutné být pravdivý ke skutečnosti, která je zkušenostně platná a pravdivá na úrovni vývoje daného člověka.

Každá úroveň má také své shodné kapacity a svá omezení, která jsou zcela odlišná. Například snad Ramana Maharshi mohl bezpečně přejít rušnou silnici se zavřenýma očima, ale to je nepravděpodobná zkušenost průměrného člověka, který pravděpodobně není schopen napodobit stejné chování.

Chyba ve směšování úrovní vysvětluje, proč existují lidé, kteří si vzali LSD a pak vyskočili z okna, protože věřili, že nemají tělo a mohou létat. Zákonitosti stavů mimo tělo jsou rozhodně odlišné od stavů v těle. Srovnatelně by člověk mohl učinit chybu předpokladem, že když *ego / mysl* funguje na iluzorním základě, proto člověk není karmicky zodpovědný za svá rozhodnutí, skutky a jednání. Každá osoba je odpovědná na své vlastní úrovni vědomí a nikoliv na jiném hypotetickém ideálu. Chyba může být pochopena tím, že si uvědomíme, že pravda je důsledkem nejen obsahu, ale také kontextu. Takže karmicky je každý zodpovědný a je vinen v rámci reality své vlastní úrovně vědomí v danou dobu.

Směšování úrovní abstrakce je také vadou rozumu v intelektuální oblasti (např. relativismus), kde ignorování kontextu vede k absurditám, protože to, co je pravda na jedné úrovni abstrakce, je falešné na druhé. Toto platí pro dobře známé rétorické klamné názory, které ignorují buď kontext nebo pravidla logiky, nebo obojí.

Každá úroveň vědomí ovlivňuje vnímaný význam a pochopení, a tak je odpovědnost v souladu s porozuměním. To je také zásada dokonce i v právu, znát určité skutečnosti je důležité pro soudce a porotu. Tudiž vina je proměnlivě závislá na okolnostech, podmínkách a na takových faktorech, jako je věk, duševní stav, motivy atd. Je pravda, že ten, „kým“ jste nyní, není stejný, jako ten, „kým“ budete na pozdější úrovni vývoje. Každý má jinou úroveň zavinění.

Stálost

Účinné duchovní úsilí je více důsledkem stálosti a vytrvalosti, než záchvaty nadšení na začátku. Každý stav duchovní evoluce je sebe odměňující, potěšující a v sobě kompletní. Člověk pochopí, že okamžiky předchozích útrap stály za námahu.

Vedle vnitřně řízené duchovní snahy také podporuje evoluci vědomí „karma jóga“ nesobecké služby. Vnitřní uspokojení se stává důležitější než zisky ze světa nebo touha ovládat či ovlivňovat ostatní. Přitažlivost nahrazuje propagaci. Nakonec se odpory již nevztahují ke světskému životu a jeho vnímaným hodnotám. Místo toho je

vnitřním záměrem čistota a nezištnost. Tak se evoluce stává důsledkem samotného procesu a ne důsledkem hledání a přínosů.

S duchovním vývojem už člověk nehledá živobytí pro narcistické ego, ale pro Já. Plnění potenciálu je odměnou samo o sobě a člověk nepotřebuje uznání ani zisk.

Potěšení ze zisku je nahrazeno vděčností za rozvinutí vlastního vnitřního procesu.

Potřeba vnějších prostředků zmizí spontánně. Evoluční proces vyžaduje stále méně a méně úsilí, protože se stává způsobem bytí ve světě. Přejít a transformace jsou sebe pohánějící, jako odpověď Já na prosbu já. Tempo duchovního vývoje není pod osobní kontrolou a může dělat náhlé, překvapivé skoky. Proto je moudré se pomocí znalostí připravit předem na to, co přichází.

Je důležité si uvědomit, že osudem těch, kdo si zvolili osvícení je osvícení – kdo jiný by byl na takové cestě? Už samotné hledání duchovní očisty a uvědomění je již skvělý dar. Nemá smysl se divit, jak to dělám?, neboť kompas byl již nastaven na cestu oddanosti nejvyšší pravdě. Zatímco tempo se může zdát pomalé nebo dokonce i obtížné, je nejlepší být připraven na náhlé, neočekávané skoky. Je moudré se vyhnout pesimismu kvůli i zdánlivě dlouhým, vyprahlým obdobím frustrace, neboť taková období existují kvůli překonání hlavních překážek, a často předznamenávají zásadní změny.

Neviditelným přínosem duchovního úsilí a evoluce je pozitivní vliv na kolektivní úroveň lidského vědomí. Každý vyvíjející se duchovně oddaný člověk vyvažuje negativní efekt velkého počtu lidí s výrazně nižší úrovní vědomí. Vědecký výzkum kalibrování vědomí ukazuje, že úroveň kolektivního vědomí lidstva stoupá nahoru. Optimistický pohled je tedy opodstatněný.

Jedinec může být vděčný, že se narodil člověkem a má celý svůj nekonečný potenciál pro karmický prospěch. Může také být vděčný, že slyšel o osvícení a rozhodl se ho hledat, protože tito jedinci jsou velmi vzácní. Jak bylo uvedeno v předchozích pracích, statisticky je pravděpodobnost, že si člověk zvolí Osvícení jako hlavní cíl života, jedna z deseti milionů osob.

Otázka: *Rozhodnout usilovat o osvícení je neobvyklé v naší současné společnosti, s jejím důrazem na světskost a s dominancí médií, která jsou zaměřená na problematické idealizované povrchnosti. Jaká skutečná hodnota může být odvozena ze světského života?*

Odpověď: Svět může být považován za optimální stimul pro vnitřní růst, protože je pouze projekcí ega ve výrazně dramatickém provedení. Je mnohem lepší se učit, než být sveden svými iluzemi nebo spadnout do pastí prostřednictvím identifikace nebo připoutanosti. Panoráma světa odráží všechny stupně úrovní vědomí v jejich nejvíce zjevném zobrazení. Panoráma je jako škola, kde extrémní slouží k odhalení podstaty, která je základem vzhladu.

Otázka: *Jak se může člověk účastnit života ve světě a současně být neangažovaný a nezaujatý? Nevede to k vyloučení?*

Odpověď: Je to motiv, který určuje účinky účasti. Činnosti jsou jen to, co člověk dělá, ale nikoli to, čím je. Všechny zdánlivé události znamenají učební příležitosti. Člověk se může účastnit činnosti ve světě a ve stejném čase prožívat jevy z úrovně svědka / pozorovatele a sledovat, co vzniká v psychice. Je důležité rozlišovat odloučení od nezávislého přístupu. Oddělení může vést k vyloučení nebo k odchodu, zatímco nepřipoutanost umožňuje účast a podílet se na výsledku.

Otázka: *V jakém vztahu má být člověk ke světu? Co je nejlepší?*

Odpověď: Být „v něm“, ale ne „z něj“. Svět je prostředek ale nikoliv cíl. Nezaangažovaná interakce odhaluje navyklé styly a postoje, které jsou důsledkem pozic vnitřního ega. Je zajímavé a poučné poznat, jaký vztah mají ostatní lidé ke stejným situacím. Člověk může experimentovat s odlišným osobnostním stylem a s flexibilitou objevovat nevyužité vnitřní zdroje. Jedná se o klasický experiment „jako by“.

Člověk se často vyhýbá situacím založeným na předpokladech a z nich vyplývajícím obtížím. Instruktivní praxí je předstírat, že se jedná o fantazii nebo v každodenním životě si užívat určitých činností a lidí a pak překvapivě zjistit, že schopnost pro potěšení pochází zevnitř (tj. *joie de vivre*). Experimentování s jinými postoji a styly osobnosti vede k překvapivým vnitřním objevům. Tento typ „hraní“ je využíván ve skupinové technice psychodramatu.

Otázka: *Jak lze skutečně rozlišit, co je důležité, od toho, co je povrchní a evanescentní?*

Odpověď: Záměru slouží technika a styly učení. Jeden jednoduchý je mentální pohled na svůj život, jako by byl zrychlený na přehrávacím záznamu. Člověk pak vidí rychle se pohybující tělo prostřednictvím aktivit, vztahů, zjevného chování a progresivních věkových období. Nakonec se pohyb rychle posune do konce tělesnosti, což je konfrontační a vyvolává hodnocení významných životních cílů, předpokládaných hodnot a významu, jako je plnění potenciálu.

Když záznam přichází ke konci života, vynořují se automaticky otázky: Co hodnotného jsem vykonal? Za co bych chtěl být odpovědný? Je možné si představit různé úhly pohledu a vidět různé volby, které člověk udělal.

Otázka: *Zajímavosti světa se zdají být nekonečné. Je opravdu bezpečné tam jít? Já často jen chci uniknout.*

Odpověď: Zajímavosti nejsou jenom vlastností světa, ale odrážejí předpokládané hodnoty a očekávání, která mají uspokojit ego. Ve skutečnosti radost pochází zevnitř a nezávisí na vnějších prostředcích. Potěšení je spojeno s tím, co je oceňováno a čeho si lidé váží. Mnohé předpokládané hodnoty pocházejí z představivosti a hodnoty vyjadřují touhy. Ve skutečnosti není nic cennějšího než duchovní naplnění. Rutinně lidé objevují, že život celebrity je obtížný a zatěžující, jakmile se novost opotřebuje. Představovaná potěšení pocházejí ze smyslů a emocí. S vnitřním duchovním vývojem se všechny aktivity stávají rovnocenné.

Otázka: A co akce?

Odpověď: Akce jsou automatickým důsledkem integrace kontextu, pole a záměru. Všechny akce jsou skutečně spontánní a odrážejí karmické sklony a místní podmínky, které mohou či nemusí upřednostňovat výraz. Chcete-li depersonalizovat akce, je pouze nutné opustit přesvědčení, že existuje samostatný, nezávislý kauzální činitel zvaný „já“. Toto povědomí umožňuje rozvoj „neakční akce“, který lze umožnit odmítnutím snahy o kontrolu výsledků. Jediná věc, kterou člověk může vlastně „dělat“, je naplňovat svůj potenciál. Tak je člověk zodpovědný za úsilí, ale ne za výsledek, což je základní poučka dvanácti krokového programu, která omezuje ego.

Existence je vlastní odměna. Z dlouhodobého hlediska je více potěšující plnit potenciál, než se snažit dosáhnout výsledků. Proto se člověk dostává do souladu s vynikající výkonností kvůli sobě.

Všechno, co existuje, je již zcela úplné a kompletní, jak jen může být v daném možném okamžiku. „Nečinnost“ akce se nepohybuje od nedokonalosti k dokonalosti, nebo od neúplného k úplnému, ale místo toho od kompletního k úplnému a od dokonalosti k dokonalosti. Vše je dokonalé a identita přesně znamená význam dané existence. Dokonalé semeno se mění metamorfózou do výhonku, a pak je perfektní pupen a perfektní květina a pak perfektní vybledlý květ. Celá forma je dokonale přesně taková, jaká je v daném okamžiku. Stvoření se pohybuje od dokonalého k dokonalému. Neexistuje žádná jiná možnost s výjimkou představivosti. Všechno už je přesně tak, jak to má být. Pěkný, starý, chátrající, zmačkaný odpadkový koš vypadá rozbitě, jinak by to nebyl hezký, starý, rozbitý koš. (Ego chce samozřejmě nový a lesklý.)

Otázka: Je „čas“ iluze?

Odpověď: Tvorba se projevuje jako vznik, který je vnímáním ega interpretován jako „změna“.

To, čeho je svědkem, je projev potenciálnosti jako aktuálnost, která se kontextualizuje jako „nastávání“. Ego překrývá časovou stopu, kterou je projekce. Existuje pouze neustálé povědomí. Čas je mentální konstrukt a pokus o konceptuální vysvětlení sekvence. Sekvence je sama o sobě konceptualizací pozorovatele a mentace. Skutečná realita není pro mysl srozumitelná.

Jak se ego zhroutí, čas zmizí a všechny jevy se objeví ve zpomaleném pohybu. Tuto pravdu nečekaně vycítili někteří filmaři, jak se objevila v pomalých scénách ve filmu *Deep Blue* (Magická hlubina, úroveň 700) a ve filmu o životě sv. Františka z Assisi, *Francis of Assisi*. Realnost je subjektivní, zkušenostní a odhalující, a ne koncepční.

Vyšetřování i zdánlivě triviálních věcí odhaluje, že percepční lineární dualita je produktem představivosti, která je zase založena na klamavosti hypotetických předpokladů. Všechno v každé sekundě je již dokonalým výrazem svého karmického potenciálu na základě převažujících podmínek, které ovlivňují vznik aktuálnosti z potenciálnosti. Vše je prezentací toho, čím to je, protože všechno už je přesně

tím, čím to je, tedy svým významem a hodnotou. „Cennost“ a „hodnota“ jsou promítané mentální jevy. Křivý strom je dokonalý křivý strom. Pokud by nebyl dokonalý zakřivený strom, byl by to dokonalý rovný strom. Neexistuje žádný základní rozdíl.

Otázka: *Nedualita je jako radikální realita, ve které je vše vnímáno jako výraz své podstaty na základě své identity.*

Odpověď: To je základní vhled. Veškeré Stvoření se pohybuje od dokonalosti k dokonalosti výhradně díky své existenci. Existence je již nasplnění potenciálu vyjádřeného jako skutečnost.

Forma je důsledkem místních podmínek a je opět dokonalým výrazem možné podmínky. Všechny námitky nebo pochybnosti o dokonalosti stvoření vycházejí z *res interna/cogitans*, jež promítá hypotetické chyby na svět.

Naproti tomu prostřednictvím Heisenbergova principu kvantové mechaniky mohou být detaily evolučních změn dány do kontextu v matematických vzorcích. Záměr (vědomí) způsobí kolaps funkce vlny z potenciálu do skutečnosti, z potenciálního stavu vesmíru (Schrödingovy rovnice) do stavu sbalené vlny (Diracova rovnice). Nový stav se pak stává se novým potenciálním stavem, který se pak „zhroučí“ do následujícího definovaného stavu.

Stav osvícení je proto potenciální skutečnost, která nahradí iluze vnímání ega. Duchovní záměr, úsilí a rozhodnutí posilují vývoj vědomí z lineárního omezeného stavu k nelineární celistvosti (Allness) Reality. Tím pádem záměr opět aktivuje pokrok z možnosti k pravděpodobné aktuálnosti.

Otázka: *V přednáškách jste se zmínil o příkladu, kdy Roger Bannister porušil systém víry o čtyřminutové míli. Jak to souvisí s duchovní prací?*

Odpověď: Každý jedinec, který překročí úroveň vědomí k jejich nejvyššímu dokončení v této doméně, usnadňuje ostatním, aby ho následovali, stejně jako vedoucí pes prorazí sněžnou hromadu a usnadňuje postup zbytku týmu. Individuální duchovní snažení jednotlivce slouží celému lidstvu.

Každý, kdo překročí úroveň vědomí nad 200, to již také usnadnil nesčetnému počtu následovníků a slouží také jako potenciální instruktor. Člověk se nemůže stát osvíceným jen pro sebe, protože dopad je vnímán v celém lidském vědomí.

Duchovní hledač dneška má tu výhodu, že úroveň vědomí celého lidstva stoupá, a tudíž klade menší kolektivní odpor.

Následující část: [Kapitola 6. „Prožívač“](#)